

יאייר ניצני מרים גבה

איור: טל לזר

נשואים פלוס

יחסים פוליאמוריים הם מפתים, עד שמבינים שריבוי פרטנרים בהסכמה הוא לא תמיד סידור כזה סקסי

אפרופו ילדים, נדמה לי שהעניין הכי מסובך בפוליאמוריה הוא מה להגיד לילדים. אני לא יודע איך הם יקבלו אמירה בסגנון: "עידן וליה חמודים, תכירו את שמי עון, ידיד של אמא, אני נוסעת איתו לסוף שבוע בצימר בגליל. לא, אבא לא יהיה בבית, הוא נוסע למלון בירושלים עם ידידה שלו, סילביה".

פוליאמוריה גם מגדילה את ההוצאות. אם פעם קנית פרחים לאישה אחת, עם שש מאהבות בוולנטינו דיי תצטרך להיכנס כשותף בחנות פרחים.

ונשאלת השאלה עד כמה אמורים הפוליאמורים לעדכן את בני זוגם בעלילותיהם. עם כל הכבוד לפתיחות ולאמון, אם תספרי לבעלך שהכוכב החדש גורם לך לחזור להרגיש כמו בגיל 20 – הוא יציע לך לחזור באמת לחיות כמו בגיל 20 ולגור אצל אמא שלך. הגברים, מצידם, בטח יספרו לאישה החוקית ש"החוויה לא היתה משהו, הבחור רה החדשה צעירה מדי ולא מתקרבת לביצועים שלך".

סרנד אופנתי אחר בקרב זוגות נשואים ותיקים הוא "טקס חידוש נדרים". אבל לפני שזוג כלשהו מזמין אותנו לחגוג איתו מאורע כזה, רצוי שיבהירו לנו כמה עניינים. מה בדיוק קרה לנדר, שצריך לחדש אותו? האם, כמו שקורה עם מזגן ישן או עם סמארטפון שנפל יותר מדי פעמים, זה עדיין רעיון טוב לתקן את האובייקט – או שעדיף פשוט להחליף לנדר חדש לגמרי?

חידוש נדרים נשמע לי יותר כמו רענון נהלים. אחד מבני הזוג שכח את הנהלים, ומצאנו דרך יפה להזכיר לו אותם, בנוי כחות כמה חברים-עדים וקצת כיבוד. השאלה היא מה מברכים באירוע כזה? "נדר שמח"? אני גם לא מבין למה צריך להביא שוב

מתנה. הרי חלק מהאורחים כבר היו עם הזוג כשהוא נדר בפעם הראשונה, והביאו לו אז מתנה. למעשה, בחידוש הנדרים גם מזמינים מהם חידוש מתנה.

אולי כל מה שצריך לבקש מהזוג המאושר זה אמת בפרסום. שיקראו לאירוע כמו שהוא: "טקס שמגיע אחרי שהבעל נהיה פוליאמור בלי לספר לאשתו".

yairn@israelhayom.co.il

מי שפעילות במיוחד בשינוי סדרי העולם בתחום הן דווקא הנשים, שאחראיות לפתיחה של רוב תיקי הגירושים בעולם. הגברים מעדיפים כנראה את הסידור הישן, שבו הם יכולים לבגוד באישה ולחזור הביתה לארוחת ערב עם הילדים. בארה"ב מדברים כבר על 5 אחוזים מהזוגות שהם פוליאמוריים, אבל עדיין 70 אחוזים מהרווקים ומהרווקות שם רוצים קשר קבוע לאורך זמן.

אני יכול להבין למה זוגות רבים, שנפגשו בגיל 18, התחתנו בגיל 19, ומאז חולקים משכנתא, נחירות, קמטים והסעות לחוגים בטרנינג דהוי, מתקשים לשמר זוגיות סקסית לוחטת. המחשבה לשחק אותה עם איזה מאהב מסוקס ועוד לקבל על זה אישור רשמי מהבעל או מהאישה, פלוס הגדרה מדעית ("אני לא סתם חרמן מודקן, אני פוליאמורי!"), נראית כמו סידור מושלם. מה גם שהפוליאמורים מתעקשים שלא מדובר רק בסקס, אלא ב"מערכת יחסים" נוספת. הבעיה נמצאת בפרקטיקה. הרי אחרי שמסיימים לשכב עם הכוכב/ת החדש/ה (סקס), עם כל הכבוד, זה עניין שנמשך במקרה הטוב שעה וחצי, ובמקרה הפחות טוב כמה דקות), מתחילים שאר המרכיבים של "מערכת יחסים" – כלומר אותם בלכולי מוח, שבדיוק בגללם רצית לגוון מההתחלה. כך אתה עשוי לגלות שבעצם, הכפלת לא רק את כמות הפרטנרים לסקס, אלא גם את כמות כאבי הראש ממשפחת "אולי נדבר על היחסים בינינו", "אבל מה עם הרצונות שלי?" ו"למה השארת גרביים על הרצפה?"

יחסים פוליאמוריים גם דורשים אינסוף תיאומים. אתה צריך לתמרן בין בת הזוג הקבועה לבת הזוג האלטרנטיבית, תוך התחשבות גם בל"ז של בן זוגה הפוליאמורי של אשתך, שצריך להתחשב בפוליאמורי של אשתו, וכו' וכו'. כל כשל בתיאום עלול לגרום לכך שבערב שבו הפוליאמורי של אשתך מגיע לבית שלכם, אתה תישאר בלי סידור ותיאלץ לישון כסלון, תוך האזנה לגניחות הפוליאמוריות שלהם על רצפת הפולימרה.

אם אתה כבר חולק את אשתך עם פוליאמור נוסף, הייתי מצפה שהבחור יחלוק איתך גם בעניינים אחרים בבית. ימתין לטכנאי, יפתח את הסתימות של הג'ורה, יעשה עם הילדים שיעורי בית, ייקח את הילדים לחוגים.

היום חוגג העולם את הוולנטינו דיי – יום האהבה הבינלאומי, שנקרא על שם גבר בשם ולנטינוס. ולנטינוס הלז היה קדוש נוצרי, ואף אחד כאן לא יודע מה הוא עשה בחיים ואם אי פעם קנה למישהי בונבוניירה, מה שלא מפריע לנשותינו לצפות ביום הזה ליחס אוהב במיוחד. בקיצור, ולנטיין הפך לעסק ענק, אם כי ספק אם צאצאיו זוכים לתמלוגים כלשהם על כל מכירה של חזייה סקסית עם ציורי לבבות.

למי מכם שינסו להתחמק מהמאורע המסורתי (שמאזכר בתנ"ך בספרים "וירכוש" ו"דברים שיש בזארה") ויפעילו את התירוץ הצפוי "חגגנו ביום האם" או "אני מעדיף את ט' באב עם הגלבייה הלבנה, שזה חג שלנו", מצפה פרוצ'ה שייקח הרבה זמן לתקן. כבר אמר המשורר "אין מדינה לאהבה", והוא שכח להוסיף שגם דת אין לה.

בכל הקשור לאהבה ולחגיגותיה, לאישה ממש לא חשוב אם אתה יהודי, נוצרי, מוסלמי או קמצן. האמונה הקובעת היא אמונתך בהפקות, ביחס, והכי חשוב – האמונה בלארגיות. כדאי שתראה שהשתדלת, גם אם מדובר בבלק פריידיי (על שם הקדוש המהולל יעקב פריידיי) או ביום הרווק הסיני (שלנוכח ההתפתחויות העכשוויות שם יהפוך בקרוב ליום האלמן הסיני).

הכמיהה ליחס חם ולתשומת לב והניסיון לטפל בפרטנר לשביעות רצונו הפכו את הגרושים למוצר מדרף שמיש מאור. אבל יש גם פתרונות אחרים.

לאחרונה קראתי כתבה מקיפה, שעסקה במושגים שמדברים עליהם לאחרונה יותר ויותר – פוליאמוריה וא-מונוגמיה, שמתייחסים למצב שבו זוגות מחליטים שהגיעה מונוגמיה עד נפש, וזה הזמן לנסות את האופציה שבה כל אחד מהצדדים יוכל לנהל מערכת יחסים עם פרטנרים נוספים. הכתבה סיפרה על קבוצה של שישה אנשים בשנות ה-30 לחייהם, שחיים בבית אחד שבו הם חולקים בשכר הדירה ובנוזלי גוף, ולא נמנעים גם מיחסים נוספים מחוץ לבית. בקיצור, חגיגה בסנוקר.

מתברר שבטבע מונוגמיה היא לא להיט גדול. מרבית החיות לא ממש שומרות על נאמנות לאותו בן זוג, ורק 12 יצורים מתוך 8 מיליון הם מונוגמיים גנטיים. מצד שני, רוב החיות בטבע גם לא מאמינות בשפה, בדמוקרטיה ובשלטון החוק, וגם לא בדאדורנט. הן אפילו לא טורחות לקנות מתנה בוולנטינו דיי.